

Hvad angår lovforslag nr. L 10, er det selvfølgelig fint at tage konsekvensen af ændringerne af arbejdsmiljøloven og forhøje strafferammerne; men det, der nok stadig er det afgørende inden for dette område, er, om myndighederne gør noget for at forfølge dem, der gør noget galt, altså opdage, at der er noget, der skal rejses sager om. Jeg tror sådan set, det er en vigtigere problemstilling end strafferammen, men vi er selvfølgelig med på tanken i forslaget og vil bare gøre opmærksom på, at i forbindelse med behandlingen af arbejdsmiljøloven var der et tilsagn fra arbejdsministeren om yderligere overvejelser om, hvordan man kunne sikre, at lovens regler bliver overholdt. Hvis de overvejelser fører til yderligere ændringer, må de selvfølgelig også få konsekvenser her.

Endelig vil jeg sige til sidst, at i stedet for at kigge på strafferammerne mener vi i virkeligheden, det var mere vigtigt at kigge på mulighederne for at fradømme folk retten til at drive det pågældende erhverv som en endnu skrappe sanktion over for folk, der ikke ønsker at holde sig lovens regler efterrettelig. Det vender vi tilbage til i en anden sammenhæng, vi vil komme med et generelt forslag fra Enhedslisten om, hvordan det kan gøres muligt at fradømme personer, der groft overtræder diverse regler, retten til at drive den pågældende virksomhed.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Dansk Folkeparti er grundlæggende positivt over for både lovforslag nr. L 9 og nr. L 10.

Angående L 9 ser vi ikke de store behov for at få besvaret spørgsmål. Vi synes egentlig, det er en rimelig afklaret sag, og som det rigtigt er nævnt af tidligere ordførere, er der tale om forenklinger, så det forslag kan vi, som det ser ud nu, umiddelbart støtte.

Med hensyn til L 10 er der et par småting, som måske nok er i skuffen med mindre sager, men det er alligevel nogle ting, som vi rent principielt ønsker at gøre opmærksom på. For det første er der i L 10 en række bemyndigelser til ministeren, og dem skal Folketinget efter vores opfattelse altid være påpasselig med at give. Det er bedst at bevare diskussionen og dermed også beslutningerne i Folketinget.

Et sted, hvor vi specielt mener, det indebærer en fare at give ministeren for store beføjelser, er, når det drejer sig om at implementere EU-direktiver. Sagen er jo, at så længe vi vedtager EU-direktiver i et lukket udvalg her i Folketinget, og de derefter bliver vedtaget på et lukket

ministerrådsmøde, og de derefter vender tilbage til Danmark og ministeren har kompetence til at implementere dem uden om Folketinget, risikerer vi, at hele processen faktisk foregår i lukkethed, og det er vi ikke tilhængere af. Selv om jeg godt kan se af bemærkningerne til L 10, at det foregår i mindre omfang her end så mange andre steder, vi diskuterer det, synes jeg alligevel, det er væsentligt lige at gøre denne principielle bemærkning om implementeringen af EU-direktiver.

Foranlediget af fru Annette Justs ordførertale bliver jeg også nødt til at spørge ministeren, om jeg har forstået det rigtigt, når jeg mener, at lovforslag nr. L 10 på ingen måde giver ministeren bemyndigelse til at indgå nye EU-aftaler – altså at der ikke kommer flere EU-regler som følge af forslaget, men at det kun er et spørgsmål om implementering af allerede vedtagne EU-direktiver.

Erhvervsministeren (Jan Trøjborg):

Jeg vil godt starte med at takke for en positiv modtagelse af de to forslag og skal bestræbe mig på at svare på de spørgsmål, der er rejst.

Hr. Erik Larsen spørger, om reglerne for fiskerfartøjer ikke helt kunne undlades, altså den 45-meters-regel, der er for skibe, der fastsætter regler for de større skibe. Det er jo sådan, at der skal vælges en grænse, man skal vælge et snit, og den grænse, der er valgt, er altså 45-meters-grænsen.

Denne grænse er valgt på baggrund af, at det er den sædvanlige grænse mellem et stort og et lille fiskerfartøj, som også anvendes i de internationale regelværk om fiskerfartøjer. Syn på store fiskerfartøjer ville være betydelig mere ressourcetrækkende for Søfartsstyrelsen end syn på små skibe. Med grænsen på 45 meter tror jeg nok, at det er indlysende, at man sikrer, at hovedparten af den danske fiskerflåde holdes uden for reglerne om obligatorisk klassificering af skibene. Så jeg tror ikke, det er noget stort praktisk problem. Jeg tror i øvrigt ikke, at hr. Erik Larsen og jeg er uenige i dette synspunkt, men vi skal sætte en grænse et sted, og vi mener, at vi har sat den på en hensigtsmæssig måde.

Hr. Kai Dige Bach spørger, om det ikke kan blive en gylden regel, at den samme oplysning ikke gives fra borgere og virksomheder til myndigheder mere end én gang. Jeg kan bekræfte, at det er en målsætning, som regeringen arbejder efter, og det er ikke en fjern målsætning.